

— „Не бой се ти, невѣсто, ти, хубава Дафино!
 Ний тайно ще преминемъ, гората ще ни скрий.
 Ще спреме пѣсни, свирби; краката на конетѣ
 С' навуца ще обвиемъ, ще минемъ мълкомъ ний“.

Обвиха на конетѣ краката съсъ навуца,
 Навлѣзе цѣла сватба въвъ гжститѣ гори,
 И тръгнаха безмълвно къмъ „Момино-кисуре“,
 Де птичка да прехвъркне не смѣеше дорѣ.

Посрѣдъ гората гжста, де слънчевъ лжчъ не влиза,
 Зачу се гръмъ и трѣсъкъ, яви се Вълко пръвъ;
 Изкочи той с'хайдуги, съсъ чета многобройна;
 Сватбаритѣ се бранятъ, потъна всичко в'кръвъ . . .

И Вълко силенъ, страшенъ, с'ножове и пищове,
 Премрѣлата Дафина пригърна я съсъ жаръ:
 „Постигнахъ туй, що гонѣхъ: ти моя си невѣста,
 На пукъ на твойта майка и твоя татко старъ.

Ела съсъ менъ, Дафино, ела в'горитѣ чудни!
 Каква хайдушка сватба ще прави Вълко младъ!
 Хайдуги ще ти бждатъ и деверѣ, и зълви,
 И свекъръ, и свекърва, и кумъ и старисватъ.

Не бой се ти, свѣсти се: твой Вълко е при тебе.
 Ти наша си царица: твой Вълко тукъ е царъ.
 Да бѣгаме далече отъ мъртвитѣ сватбари!
 Ще видишъ ти, Дафино, какъвъ ти пазя даръ: